

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๑๓/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๑๕/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๙ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นางสาวจินตนา แสนสิงห์ชัย ผู้ฟ้องคดี
          { นายกเทศมนตรีตำบลมะเขือแจ้ ที่ ๑
          { คณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน ที่ ๒
          { ผู้ว่าราชการจังหวัดลำพูน ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองเชียงใหม่ คดีหมายเลขดำที่ ๒๘๔/๒๕๕๖
หมายเลขแดงที่ ๘๔/๒๕๕๘

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ขณะผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง มีหน้าที่รับเงิน เบิกจ่ายเงิน และเป็นผู้บังคับบัญชาชั้นต้นของเจ้าหน้าที่ในส่วนการคลัง และในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ มีหน้าที่ควบคุมให้การจัดซื้อจัดจ้างเป็นไปโดยถูกต้องตามระเบียบของทางราชการ ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ได้ยกฐานะขึ้นเป็นเทศบาลตำบลมะเขือแจ้ ได้มีผู้ร้องเรียนต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ กล่าวหาว่า นายกสินธุ์ สายเกษม ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ และนายวัชร นันตา ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ร่วมกันทุจริตเงินของทางราชการ เบิกเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมโดยไม่มีการฝึกอบรมจริง แต่มีการไปศึกษาดูงาน

/แทนการฝึกอบรม...

แทนการฝึกอบรม สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ ได้เข้าตรวจสอบแล้ว สรุปผลการตรวจสอบว่า มีการกระทำความผิดเบิกเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมโดยไม่มีการอบรมจริง แต่มีการไปศึกษาดูงาน และได้มีหนังสือร้องเรียนต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ กล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว ตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ว่า นายกสิณธุ์ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน นายวัชระ เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ นายเสาร์คำ อรินแจ้ และนายสุทัศน์ มหาวันแจ่ม เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ โดยเบิกเงินค่าใช้จ่ายในโครงการฝึกอบรมให้ความรู้การเพิ่มเติมศักยภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้าง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ อันเป็นเท็จ ซึ่งนายกสิณธุ์ได้ยืมเงินทดรองราชการเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในโครงการดังกล่าว โดยไม่มีการฝึกอบรม แล้วร่วมกับนายเสาร์คำและนายสุทัศน์จัดทำหลักฐานเท็จแสดงว่ามีค่าใช้จ่ายในการจัดทำป้าย จัดดอกไม้ พร้อมตกแต่งสถานที่ฝึกอบรมเป็นเงิน ๒,๑๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าอาหารสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท ค่าตอบแทนวิทยากรเป็นเงิน ๓,๙๐๐ บาท และค่าวัสดุอุปกรณ์ฝึกอบรมเป็นเงิน ๒,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๔๘,๕๐๐ บาท โดยร่วมกันลงชื่อตรวจรับพัสดุหรืองานจ้างดังกล่าวทั้งที่ไม่มีการส่งมอบพัสดุหรืองานจ้างแต่อย่างใด แล้วนำมาใช้หักกลบเงินที่ยืมทดรองราชการ และนายวัชระได้อนุมัติให้จัดซื้อจัดจ้างและเบิกจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวทั้งที่ทราบดีว่าไม่มีการฝึกอบรมแต่อย่างใด เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการไต่สวนเรื่องดังกล่าวและมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ลงลายมือชื่อตรวจฎีกาและเอกสารสำคัญที่นายกสิณธุ์เป็นผู้จัดทำขึ้น เป็นเพราะความเกรงใจนายกสิณธุ์ จนกระทั่งมีการเบิกจ่ายและหักกลบเงินยืมทดรองราชการ โดยไม่มีค่าใช้จ่ายตามเอกสารหลักฐานดังกล่าวจริง ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการนั้น มีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕

/และมีมูล...

และมีมูลเป็นความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือกรอกข้อความลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำอย่างใดขึ้น หรือว่าการอย่างใดได้กระทำต่อหน้าตน อันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้นมุ่งพิสูจน์ความจริง อันเป็นความเท็จ ตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ความผิดตามมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) ขาดอายุความแล้ว สิทธิในการนำคดีมาฟ้อง ย่อมระงับไป จึงให้ยุติการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานนี้ สำนักงานคณะกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ถึง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ พร้อมสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสือและรายงานการไต่สวน ข้อเท็จจริงแล้วจึงได้ทำหนังสือรายงานความเห็นขอพิจารณาลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นประธาน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ ให้ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งมติที่ประชุมให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง ที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดี มีหนังสือลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วมีมติในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งเทศบาลตำบลมะเขือแจ้ ที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ ที่มีมติให้ไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๓. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

๔. ให้เทศบาลตำบลมะเขือแจ้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการ โดยให้ มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่มิคำสั่งไล่อผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ทั้งให้คืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดี พึงได้รับตามกฎหมายแก่ผู้ฟ้องคดีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า การออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ออกจากราชการนั้น ดำเนินการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จากการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาโทษตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้สรุปรายงานการไต่สวนว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการ อย่างร้ายแรง และเสนอความเห็นให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๗๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ และมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ แจ้งประธานคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูนเพื่อพิจารณา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีความเห็นว่า การลงโทษทางวินัยจะต้องถือปฏิบัติให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ซึ่งกำหนดว่า การลงโทษผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ... ควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษเป็นปลดออก จึงมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงจำเป็นต้องมีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ และคำสั่งลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๕๖ (แก้ไขคำสั่งลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖) ลงโทษไล่ออกจากราชการ ให้เป็นไปตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ พร้อมแจ้งสิทธิอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า มูลกรณีเรื่องนี้เนื่องมาจากการที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับเรื่องร้องเรียนนายกลินธุ์ สายเกษม เมื่อครั้งดำรงตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ กับพวก โดยนายกลินธุ์ เป็นผู้ยืมเงินทดรองราชการ ในการดำเนินโครงการฝึกอบรมให้ความรู้เพิ่มศักยภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล ลูกจ้าง ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยการดำเนินโครงการมีเพียง การเดินทางไปศึกษาดูงาน ไม่มีการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ท จึงต้องมีเงินเหลือส่งคืน องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ แต่กลับไม่ส่งคืนแล้วร่วมกับนายเสาร์คำ อรินแจ้ และนายสุทัศน์ มหาวันแจ่ม จัดทำเอกสารหลักฐานใบสำคัญค่าใช้จ่ายเป็นเท็จหักล้างเงินยืมทดรองราชการว่า มีการซื้ออุปกรณ์และจ้างทำของในการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ท จำนวน ๔๔,๖๐๐ บาท ตามฎีกาเบิกเงินเลขที่คลังรับ ๓๕๘/๒๕๔๕ , ๓๕๙/๒๕๔๕ , ๓๖๑/๒๕๔๕ และ ๓๖๒/๒๕๔๕

/โดยร่วมกัน...

โดยร่วมกันลงชื่อตรวจรับพัสดุหรืองานจ้างดังกล่าวทั้งที่ไม่มีการส่งมอบพัสดุหรืองานจ้าง แล้วนำมาใช้หักล้างเงินยืมทดรองราชการ โดยนางแสงจันทร์ บำรุงกาญจน์ หรือนางทัศนพร ชิติมงคล เมื่อครั้งดำรงตำแหน่งเจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี ในฐานะเป็นเจ้าหน้าที่พัสดุ และผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้ง ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ เป็นผู้ตรวจฎีกา และเป็นผู้อนุมัติ รายงานการขอซื้อขอจ้างในเอกสารประกอบฎีกาดังกล่าว และนายวัชระ นันตา ได้อนุมัติให้จัดซื้อ จัดจ้างและเบิกจ่ายเงินจำนวนดังกล่าวทั้งที่ทราบว่าเป็นเอกสารเท็จเป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย แก่ทางราชการ ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐาน ปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และ ข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ และมีมูลความผิดทางอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละ เว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสารรับเอกสาร หรือกรอก ข้อความลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้นหรือว่าการอย่างใด กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้น มุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นเท็จ ตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมาย อาญา แต่ความผิดตามมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) ได้ขาดอายุความแล้ว สิทธินำคดีอาญามาฟ้อง จึงระงับตามมาตรา ๓๙ (๖) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงให้ยุติการดำเนิน คดีอาญากับผู้ฟ้องคดีในความผิดฐานนี้ และส่งเรื่องมาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาลงโทษ ทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าวตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณารายงานการไต่สวน และมีหนังสือลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๕ เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งเป็นองค์กรที่ทำหน้าที่ในการบริหารงานบุคคลของเทศบาล เนื่องจากขณะที่พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีมีฐานะเป็นพนักงานเทศบาลจึงเป็นอำนาจของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการที่จะดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี แม้ผู้ฟ้องคดีกระทำผิดในขณะที่เป็น พนักงานส่วนตำบลตามมาตรา ๑๕ ประกอบมาตรา ๒๓ วรรคหก แห่งพระราชบัญญัติระเบียบ การบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และข้อ ๘๑ วรรคห้า ของประกาศคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๕

/โดยมี...

โดยมีความเห็นให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงส่งเรื่องดังกล่าวให้ คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ พนักงานเทศบาล จังหวัดลำพูน พิจารณาทำความเห็น คณะอนุกรรมการดังกล่าวได้พิจารณาและมีมติในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๖ โดยมีความเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเมื่อครั้งดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ มีหน้าที่ควบคุมให้การจัดซื้อ จัดจ้างเป็นไปโดยถูกต้องตามระเบียบ เป็นผู้ตรวจฎีกาและเป็นผู้ขออนุมัติรายงานการขอซื้อขอจ้าง ในเอกสารประกอบฎีกาในส่วนการอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ท รวมเป็นเงิน ๔๔,๖๐๐ บาท ทั้งที่ทราบว่าเป็นเอกสารเท็จ ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ โดยกรณีนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกดำเนินการทางวินัยและไม่เคยได้รับโทษ ทางวินัยมาก่อน จึงไม่ได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงมีความเห็นว่าการลงโทษทางวินัยจะต้องถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ลงโทษ ชั่วคราว แต่เมื่อพิจารณาถึงการกระทำผิดวินัยดังกล่าวไม่ได้นำเงินที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว แต่นำไปใช้ในการทัศนศึกษาดูงานตามโครงการให้บรรล่วัตถุประสงค์ของทางราชการ และมีการคืนเงินในส่วนของการอบรมแก่ทางราชการแล้วภายหลังจากการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบ ทางละเมิดเพื่อหาตัวผู้รับผิดชอบ ดังนั้น การลงโทษขั้นปลดออกจึงเหมาะสมแล้ว และได้เสนอ ความเห็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาและมีมติในการประชุม เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ โดยพิจารณาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ทำการ ใต้สวนแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ ซึ่งบังคับใช้ในขณะกระทำผิดที่ผู้ฟ้องคดี มีสถานะเป็นพนักงานส่วนตำบล แต่ในขณะที่พิจารณาลงโทษผู้ฟ้องคดีมีสถานะเป็นพนักงาน เทศบาล โดยในการพิจารณาต้องปรับบทลงโทษตามประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล

/จังหวัดลำพูน...

จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ซึ่งมีเนื้อหาและองค์ประกอบความผิดเช่นเดียวกัน เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ทำการไต่สวนแล้ว มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าว การดำเนินการทางวินัย ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๙๒ ให้ประธานกรรมการส่งรายงาน และเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาให้ถือว่า รายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัย ตามกฎหมาย หรือระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี คณะรัฐมนตรีได้มีมติ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ อนุมัติตามที่สำนักงาน ก.พ. เสนอดังนี้... ข้อ ๑.๒ การลงโทษผู้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ ราชการ ตามข้อ ๑.๑ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืนหรือมีเหตุอื่นอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนเป็นปลดออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงประกอบข้อกำหนด มติคณะรัฐมนตรี หนังสือสั่งการที่วางแนวทางการปฏิบัติแล้ว จึงมีมติให้ไล่ออกจากราชการ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๖ อุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คณะอนุกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์และการร้องทุกข์พนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูนได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีความเห็นในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๖ ว่า ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าไม่ได้กระทำความผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล อันเป็นการอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง และอุทธรณ์ ขอให้ลดโทษจากไล่ออกเป็นปลดออก อันเป็นการอุทธรณ์ดุลพินิจในการลงโทษ ซึ่งการอุทธรณ์ ในปัญหาข้อเท็จจริงนั้น ข้อเท็จจริงจึงเป็นที่ยุติตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ว่า ผู้อุทธรณ์ได้กระทำความ ผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติ ตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. การที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ไม่ได้กระทำความผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนการอุทธรณ์เรื่องดุลพินิจ ในการลงโทษเพื่อขอลดโทษจากไล่ออกเป็นปลดออกจากราชการ แม้มาตรา ๙๖ แห่งพระราชบัญญัติ

/ประกอบ...

ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ จะให้สิทธิผู้ที่ถูกลงโทษ อุทธรณ์ดุลพินิจในการกำหนดโทษก็ตาม แต่เมื่อพิจารณามติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่ได้กำหนดแนวทางการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการว่าเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอื่นอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนเป็นปลดออกจากราชการ ประกอบกับ แนวทางของคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล ในการประชุมเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ซึ่งได้พิจารณาข้อหาหรือของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดอุดรธานีที่มีมติเห็นชอบ ให้ลงโทษปลดพนักงานเทศบาลออกจากราชการจากการกระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ว่าเป็นการลงโทษที่ขัดแย้งกับมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ดังนั้น จึงไม่สามารถพิจารณาลดโทษเป็นปลดออกจากราชการได้ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองประเด็น จึงฟังไม่ขึ้น เห็นควรยกอุทธรณ์ และได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๕๖ รายงานความเห็น ดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อพิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาเรื่องอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ แล้ว มีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้มี หนังสือจังหวัดลำพูน ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ การพิจารณาดำเนินการทางวินัยและการลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงชอบแล้ว

ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทางวินัยหรือถูกดำเนินการทางวินัยในกรณีเดียวกันกับ ที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลและที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีมาก่อน ดังนั้น จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับประโยชน์ตามพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ส่วนนายกสินธุ์ สายเกษม ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ได้โอนไปดำรงตำแหน่งปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลต้นธง โดยองค์การบริหารส่วนตำบลต้นธงได้พิจารณาดำเนินการทางวินัย ลงโทษภาคทัณฑ์นายกสินธุ์ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลต้นธง ที่ ๑๑๓๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๙ และได้ส่งรายงานการดำเนินการทางวินัยเพื่อให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูนพิจารณา ซึ่งในการประชุมครั้งที่ ๕/๒๕๕๑ เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดลำพูนได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การลงโทษดังกล่าว ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับฐานความผิด สมควรได้รับการเพิ่มโทษเป็นลดชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น องค์การบริหารส่วนตำบลต้นธงจึงมีคำสั่งที่ ๒๙๓/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๑ เพิ่มโทษ นายกสินธุ์ เป็นลดชั้นเงินเดือน ๑ ชั้น จึงถือว่านายกสินธุ์ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีเดียวกัน มาก่อนแล้ว ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ จึงไม่ต้องถูกดำเนินการทางวินัยอีก อีกทั้งคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีความเห็นเช่นเดียวกัน จึงส่งรายงานให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาลงโทษ ทางวินัยเฉพาะรายผู้ฟ้องคดีเท่านั้น

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อคดีนี้ปรากฏว่าคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) ได้ไต่สวนพิจารณาเรื่องร้องเรียนจากสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ แล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ลงลายมือชื่อตรวจฎีกาและเอกสารสำคัญที่นายกสินธุ์ สายเกษม เป็นผู้จัดทำขึ้น จนกระทั่งมีการเบิกจ่ายและหักกลบเงินยืมทดรองราชการโดยไม่มีค่าใช้จ่ายตามเอกสารหลักฐานดังกล่าวจริงนั้นมีมูลเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๕ และมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าวพร้อมสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยไม่มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนขึ้นมาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และต่อมา ได้มีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ จึงเป็นการดำเนินการที่ถูกต้องตามขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับการดำเนินการทางวินัยในกรณีดังกล่าวแล้ว พิจารณารายงานการตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ ประกอบรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. คดีหมายเลขแดงที่ ๐๕๐-๑-๕/๒๕๕๕ แล้ว ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันสรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ไม่ได้รับการจัดอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ทในวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ และวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แต่มีการไปศึกษาดูงานในวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๕ โดยผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปศึกษาดูงานด้วย สำหรับการเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในโครงการฝึกอบรมสัมมนาและศึกษาดูงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ นายกสินธุ์เป็นผู้จัดทำเอกสารและนำใบเสร็จรับเงินส่งให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อหักล้างเงินยืมทดรองราชการ ซึ่งการจัดอบรมสัมมนาและศึกษาดูงานดังกล่าวขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้มีเงินงบประมาณไม่เพียงพอต่อการจัดอบรมทั้งหมด ฝ่ายบริหารและสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ได้มีการประชุมปรึกษาแล้วมีมติให้นำเงินในส่วนของการฝึกอบรมและสัมมนาที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ทไปใช้ในการศึกษาดูงานแทน โดยนายกสินธุ์เสนอให้ดำเนินการฝึกอบรมบรรดโดยสารในระหว่างเดินทางแทน ซึ่งตนได้ทำการหักท้วงด้วยวาจาในขณะนั้นว่าอาจเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของ

/ทางราชการ...

ทางราชการที่กฎหมายกำหนด แต่นายกสินธุ์ยืนยันว่ามีความจำเป็นต้องดำเนินการ เพราะเป็นมติของที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ และนายกสินธุ์จะเป็นผู้ดำเนินการทุกอย่าง โดยได้จัดทำเอกสารและนำใบเสร็จรับเงินของบ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ทมาส่งให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อประกอบการเบิกจ่ายเงิน ผู้ฟ้องคดีจึงได้ลงลายมือชื่อเบิกจ่ายเงินตามโครงการดังกล่าว โดยนำเอกสารและใบเสร็จรับเงินที่นายกสินธุ์นำมาให้เป็นหลักฐานประกอบการดำเนินการหักล้างเงินยืมทรองราชการตามโครงการโดยไม่สามารถปฏิเสธการลงลายมือชื่อในเอกสารสำคัญการเบิกจ่าย เพราะเกรงว่าโครงการดังกล่าวจะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ และจะสร้างความไม่พอใจให้แก่ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะรู้ว่ามีสิทธิทำหนังสือโต้แย้งคัดค้านคำสั่งของผู้บังคับบัญชาได้ หากเห็นว่าคำสั่งของผู้บังคับบัญชาไม่เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายในกรณีที่ไม่เห็นด้วย แต่ในทางปฏิบัติหากทำเช่นนั้นจะสร้างความไม่พอใจแก่ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานร่วมกันในอนาคต และขณะนั้นผู้ฟ้องคดียังขาดประสบการณ์จึงทำให้ตัดสินใจผิดพลาดจนอาจเกิดความบกพร่องได้ ประกอบกับการดำเนินโครงการดังกล่าวเป็นโครงการเร่งด่วนทำให้ไม่มีโอกาสศึกษาระเบียบที่เกี่ยวข้องอย่างรอบคอบและถี่ถ้วน และเงินทั้งหมดที่เบิกจ่ายผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้นำจ่ายให้แก่บุคคลที่มีชื่อเป็นผู้รับเงิน เพียงแต่ได้ลงลายมือชื่อในการอนุมัติเงินเพื่อเบิกจ่ายเท่านั้น โดยไม่ได้นำเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายส่วนตัวแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่าขณะที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกเงิน เลขที่คลังรับ ๓๕๘/๒๕๕๕ , ๓๕๙/๒๕๕๕ , ๓๖๑/๒๕๕๕ และ ๓๖๒/๒๕๕๕ รวมเป็นเงิน ๔๔,๖๐๐ บาท ซึ่งเป็นฎีกาเบิกจ่ายเงินหักล้างเงินยืมทรองราชการในส่วนของการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ทที่เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการฝึกอบรมสัมมนาและศึกษาดูงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าไม่ได้มีการจัดฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ทตั้งนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกเงินทั้งที่ผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าไม่มีรายการค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมดังกล่าว และเอกสารหลักฐานใบเสร็จรับเงินค่าใช้จ่ายรายการจัดทำป้าย จัดดอกไม้ พร้อมตกแต่งสถานที่ฝึกอบรมเป็นเงิน ๒,๑๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ค่าอาหารสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท ค่าตอบแทนวิทยากรเป็นเงิน ๓,๙๐๐ บาท และค่าวัสดุอุปกรณ์ฝึกอบรมเป็นเงิน ๒,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๔๘,๕๐๐ บาท เป็นเอกสารเท็จเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ การกระทำดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีถือได้ว่าเป็นการกระทำโดยเจตนาทุจริตไม่ปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการเพื่อให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ

ไม่ปฏิบัติ...

ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีอำนาจพิจารณาลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ตามความร้ายแรงแห่งกรณีได้ ตามข้อ ๗๐ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ฉะนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ ให้ไล่ออกจากราชการ โดยนำมติ คณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ที่ได้กำหนดแนวทางการลงโทษแก่ผู้กระทำผิดวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมีเหตุอื่นอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนเป็น ปลดออกจากราชการมาพิจารณากำหนดโทษแก่ผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ข้อที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิด ซึ่งตามสภาพและพฤติการณ์จาก ข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นผู้ฟ้องคดีอยู่ในสภาพที่ไม่สามารถขัดขืนได้ เพราะผู้บังคับบัญชาอ้างมติ ที่ประชุมขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ โดยถือเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดี เป็นเพียงผู้ใต้บังคับบัญชาที่ปฏิบัติตามคำสั่งไปตามสายงานการบังคับบัญชาของผู้บังคับบัญชา ซึ่งผู้ฟ้องคดีก็กระทำไปพอสมควรแก่เหตุ จึงไม่ควรต้องรับโทษทางวินัย และผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ตัวการ หรือผู้สมรู้ร่วมคิด หรือผู้สนับสนุน หรือผู้ใช้ให้กระทำความผิดแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่สมควร ต้องรับโทษทางวินัยเช่นเดียวกับตัวการหรือผู้ใช้ให้กระทำความผิด นั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบดีว่าการกระทำ ดังกล่าวเป็นการไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องทำการโต้แย้งเป็นหนังสือ ต่อผู้บังคับบัญชา โดยหากผู้บังคับบัญชามีคำสั่งเป็นหนังสือยืนยันคำสั่งเดิม ผู้ฟ้องคดีต้องปฏิบัติตาม คำสั่งของผู้บังคับบัญชา อันเป็นขั้นตอนตามกฎหมายที่ให้สิทธิผู้ฟ้องคดีสามารถโต้แย้งคำสั่ง ของผู้บังคับบัญชาที่ตนเห็นว่าไม่ถูกต้องได้ เพื่อป้องกันมิให้ตนต้องรับผิดจากการปฏิบัติตาม คำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้ฟ้องคดีทราบถึงสิทธิดังกล่าวดี แต่กลับไม่ทำการ โต้แย้งคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเป็นหนังสือเพียงแต่โต้แย้งด้วยวาจาเท่านั้น และไม่ปรากฏว่า นายกสิณธุ์ ผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีในขณะนั้น ได้มีการยืนยันคำสั่งเดิมเป็นหนังสือตามที่ ผู้ฟ้องคดีโต้แย้ง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจอ้างการโต้แย้งคำสั่งด้วยวาจาดังกล่าวเพื่อให้ตนพ้นจาก ความรับผิดได้ ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น เมื่อคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/ที่ลงโทษ...

ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอบด้วยกฎหมายแล้ว ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงขอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ขอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ นั้น มีการนำมติคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ ซึ่งได้กำหนดแนวทางการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดทางวินัย ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการว่าเป็นความผิดวินัยร้ายแรง ควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วคืน หรือมีเหตุอื่นอันควรปรานีอื่นใดไม่เป็นเหตุลดหย่อนโทษ เป็นปลดออก มาพิจารณากำหนดโทษแก่ผู้ฟ้องคดีนั้นไม่ถูกต้อง เนื่องจากมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวใช้กับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือน ซึ่งกรณีของพนักงานเทศบาลนั้น ในเรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการนำมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว มีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๕ แต่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดตามที่ปรากฏในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ข้อ ๒ วันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ คือ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แต่มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว มีผลบังคับใช้กับพนักงานเทศบาลเมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม ๒๕๔๕ จึงนำมติคณะรัฐมนตรีมาใช้ย้อนหลังให้เป็นโทษกับผู้ฟ้องคดีไม่ได้ และแนวทางปฏิบัติที่ปรากฏในหนังสือสำนักงาน ก.จ. , ก.พ. , ก.อบต. เรื่อง การกำหนดมาตรฐานทั่วไปเรื่องมติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับเรื่องการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนและการนำแนวทางการดำเนินการทางวินัยอื่นที่ ก.พ. ได้เคยสั่งการมาใช้กับข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๒ ได้วางแนวทางไว้ว่าให้นำข้อหารือของ ก.พ. เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนที่มีอยู่แล้ว จะมีขึ้นในภายหน้ามาเป็นแนวทางในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น เมื่อความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีเกิดขึ้นก่อนหนังสือดังกล่าว จึงต้องดำเนินการทางวินัยที่เป็นคุณแก่ผู้ฟ้องคดีตามแนวทางเดิมก่อนมีหนังสือดังกล่าว คือ ต้องพิจารณาโทษวินัยตามข้อ ๗๐ วรรคหนึ่งของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ที่กำหนดว่า พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกเทศมนตรีสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาก็ได้แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามข้อ ๒๓ วรรคสี่ หรือนายกเทศมนตรี

/แล้วแต่กรณี...

แล้วแต่กรณี เห็นว่า พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง สมควรลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้นายกเทศมนตรีส่งเรื่องให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลดังกล่าว ส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณา การดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการพิจารณาทำความเห็น และเมื่อคณะอนุกรรมการ พิจารณาดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการมีความเห็นประการใด ให้เสนอเรื่อง พร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาลเพื่อพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการ พนักงานเทศบาลมีมติเป็นประการใด ให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น การที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกเพราะไม่สามารถปลดออกได้ จึงไม่ถูกต้องตามกฎหมาย แม้ว่าจะอ้างมติคณะรัฐมนตรีก็ตาม ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็สามารถลงโทษ ปลดออกแก่ผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากเคยมีคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๘๘/๒๕๕๓ ได้วินิจฉัยโดยสรุปว่า การพิจารณาพิพากษาคดีของตุลาการศาลปกครองสามารถพิจารณา พิพากษาได้ตามรูปคดีโดยไม่ต้องยึดถือพยานหลักฐานจากสำนวนคดีของคณะกรรมการ ป.ป.ช. พยานหลักฐานจากสำนวนคดี หรือของ ก.พ. ตามโครงการฝึกอบรมและดูงานนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ ถูกลงโทษทางวินัยเพราะไม่มีความผิด และไม่ต้องชดใช้ความเสียหายทางละเมิดแต่อย่างใด ซึ่งก่อนคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิด นายกสินธุ์ สายเกษม ผู้รับผิดชอบโครงการ ผู้ยืมเงิน และเป็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลถูกลงโทษทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงตามมติ ก.อบต. จังหวัดลำพูน ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และได้รับประโยชน์จากพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ แต่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด จึงไม่มีการดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี ทำให้ไม่ได้ประโยชน์ จากพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ เพราะไม่เคยถูกลงโทษมาก่อน กลับถูกคณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดวินัยร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงสามารถสั่งลงโทษปลดออกแก่ผู้ฟ้องคดีได้ตาม ความเป็นธรรมที่ถูกต้อง คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ. ๘๘/๒๕๕๓ กรณีความผิดวินัยอย่างแรง ทุกจริตต่อหน้าที่ราชการสามารถลงโทษเป็นปลดออกได้ ไม่ได้ขัดกับมาตรฐานทั่วไป ผู้มีอำนาจ วินิจฉัยอุทธรณ์ได้วินิจฉัยอุทธรณ์แล้ว มีความเห็นให้ลดโทษจากไล่ออกจากราชการเป็นปลดออก จากราชการได้ และชอบด้วยกฎหมาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้พิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่ ผู้ฟ้องคดี อ้างเพียงมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ เท่านั้น จนไม่สามารถใช้ดุลพินิจให้ถูกต้องและเป็นธรรม ไม่ได้พิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายอื่นๆ ประกอบให้ครบถ้วน ในการพิจารณาอุทธรณ์ว่าควรลดโทษเป็นปลดออกได้หรือไม่ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน การกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง เพราะโครงการฝึกอบรมและศึกษาดูงาน มีการดำเนินการถูกต้อง ปรากฏตามรายงานการตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน

/ภูมิภาคที่ ๘...

ภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ โครงการได้รับการอนุมัติให้ศึกษาดูงานจากนายอำเภอเมืองลำพูน ตามหนังสืออำเภอเมืองลำพูน ลงวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๔๕ มีการทำหนังสือเพื่อขอทัศนศึกษา และดูงานไปยังสภาผู้แทนราษฎร องค์การบริหารส่วนตำบลคูคต อำเภอลำลูกกา จังหวัดปทุมธานี เทศบาลตำบลแหลมฉบัง และเทศบาลเมืองระยอง นายกสินธุ์ ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้เขียนโครงการและเป็นเจ้าของโครงการ โดยได้รับการเห็นชอบและอนุมัติโครงการ จากนายวัชระ นันทา ประธานกรรมการบริหาร ซึ่งเป็นตัวแทนนิติบุคคล คือ องค์การบริหารส่วนตำบล มะเขือแจ้ นายกสินธุ์ ผู้เสนอโครงการและผู้รับผิดชอบโครงการได้ยืมเงินจำนวนสองแสนบาทจาก องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ เพื่อใช้จ่ายในการดำเนินงานตามโครงการ โดยได้รับการอนุมัติ จากนายวัชระ ส่วนนายกสินธุ์เป็นผู้จัดทำฎีกาและเอกสารประกอบในฐานะหัวหน้าหน่วยงาน ผู้เบิกจ่าย คือ สำนักปลัด และในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการ เป็นผู้ยืมเงินในโครงการ ต้องรับผิดชอบในการจัดทำฎีกาและเอกสารประกอบการส่งใช้เงินยืมจำนวน ๘ ฎีกา ซึ่งนายวัชระ ประธานกรรมการบริหาร เป็นผู้อนุมัติให้เบิกจ่ายทั้ง ๘ ฎีกา การตรวจรับพัสดุ ในโครงการ คณะกรรมการตรวจรับตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ลงวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ประกอบด้วย นายเสาร์คำ อรินแจ้ กรรมการบริหาร เป็นประธาน นายสุทัศน์ มหาวันแจ่ม กรรมการบริหาร เป็นกรรมการ และนายกสินธุ์ เป็นกรรมการผู้ลงลายมือชื่อใน ใบตรวจรับงานจ้าง คือ กรรมการทั้งสามคน การลงลายมือชื่อทำสัญญาในใบสั่งซื้อสั่งจ้าง คือ นายวัชระ ประธานกรรมการบริหาร ซึ่งมีวิทยากรบรรยาย ๒ คน ได้แก่ นายสุพรรณ ธรรมปัญญา ผู้ช่วยตรวจการส่วนท้องถิ่น และนายวรวิทย์ ชัยสวัสดิ์ หัวหน้าศูนย์ประสานราชการส่วนท้องถิ่น ได้ลงชื่อในใบสำคัญรับเงิน ฉบับลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เป็นหลักฐาน นายกสินธุ์เป็นผู้ลงลายมือชื่อในใบรับรองผู้เบิกทุกฎีกา ซึ่งการใช้จ่ายต่างๆ ในโครงการ นายกสินธุ์ได้ยืมเงิน จำนวนสองแสนบาทไปแล้ว จึงต้องดำเนินการต่างๆ ในฐานะเจ้าของโครงการ ผู้รับผิดชอบโครงการ และจัดทำฎีกาประกอบเอกสารหลักฐานการหักล้างเงินยืม โดยผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อ จ่ายเงินโดยไม่ได้จ่ายตัวเงินจริง เพราะผู้ที่ยืมเงินและต้องดำเนินจ่าย คือ นายกสินธุ์ อีกทั้งนายกสินธุ์ ยอมรับว่า การดำเนินการตามโครงการฯ ไม่มีการฝึกอบรม และไม่มีการขออนุมัติเปลี่ยนแปลง โครงการ เนื่องจากตนได้ไปติดต่อสถานที่ดูงานตามที่โครงการฝึกอบรมฯ กำหนดไว้แล้ว แต่หน่วยงานต่างๆ ไม่รับให้ดูงานในวันหยุด จึงได้หารือกันในระหว่างการประชุมประจำเดือน ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งที่ประชุมเห็นว่าให้งดการฝึกอบรมในวันที่ ๖ - ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ท แต่ให้วิทยากรบรรยายให้ความรู้ในขณะเดินทางไปทัศนศึกษาดูงานแทน และให้นำค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมไปสมทบเป็นค่าใช้จ่ายอื่น ที่เบิกจ่ายไม่ได้ และได้แจ้งให้สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลทุกคนทราบ ซึ่งนายกสินธุ์ ยอมรับว่าค่าใช้จ่ายในการดูงานจำนวน ๔๘,๕๐๐ บาท ที่นายกสินธุ์ได้จ่ายไป ไม่มีหลักฐาน

/การจ่ายเงิน...

การจ่ายเงิน โดยได้จ่ายเงินให้ผู้จัดการบ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ท เพื่อเป็นค่าภาษีในการออกใบเสร็จรับเงินของทางร้านให้ ส่วนรายการอื่นๆ ไม่ได้จ่ายเงิน เนื่องจากไม่มีการจัดซื้อจัดจ้างตามเอกสารหลักฐานการเบิกจ่ายเงิน ซึ่งนายกสิณธุ์ ยอมรับว่าเอกสารหลักฐานการเบิกค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมฯ ดังกล่าว ตนได้จัดทำหลังจากที่เดินทางกลับมาจากไปทัศนศึกษามาแล้ว ถ้อยคำของนายกสิณธุ์ที่ให้ไว้กับสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน เห็นชัดเจนว่า เอกสารต่างๆ นายกสิณธุ์เป็นผู้จัดทำเองทั้งสิ้น ผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ ทั้งสิ้น ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาเพราะมีคำสั่งราชการให้ไปศึกษาดูงานตามโครงการนี้และเป็นการเดินทางไปราชการตามระเบียบนายวัชระ ประธานกรรมการบริหาร ยอมรับว่าการฝึกอบรมไม่ได้จัด เนื่องจากเห็นว่าวิทยากรที่เชิญไว้สองท่านร่วมเดินทางไปศึกษาดูงานด้วย จึงให้ดำเนินการฝึกอบรมในระหว่างเดินทางไปทัศนศึกษาดูงาน ประกอบกับเกรงว่าค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปศึกษาดูงานไม่เพียงพอตนจึงได้นำเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมไปสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการไปศึกษาดูงาน ซึ่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นชอบด้วย ตนจึงได้ลงชื่ออนุมัติให้เบิกจ่ายและในหลักฐานประกอบการเบิกจ่ายเงิน รวมทั้งสมาชิกและเจ้าหน้าที่ลงชื่อผู้เข้ารับการอบรมเพื่อใช้ประกอบการเบิกจ่าย ส่วนค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางไปราชการ ได้ตกลงกันว่าจะนำเงินส่วนนี้รวมไว้เป็นค่าใช้จ่ายในการไปศึกษาดูงาน นางแสงจันทร์ บำรุงกาญจน์ ยอมรับว่าตนเป็นผู้จัดทำเอกสารขอซื้อขอจ้าง โดยมีเจ้าหน้าที่ได้นำเงิน ใบส่งของหรือใบเสร็จรับเงินมาให้ตนดำเนินการ ตามที่ประธานกรรมการบริหารเป็นผู้สั่งการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ผู้จัดทำแต่อย่างใด การที่ ผู้ฟ้องคดีโต้แย้งคำสั่งนายกสิณธุ์ในที่ประชุมสภาประจำเดือนซึ่งมีนายวัชระ ประธานกรรมการบริหารได้อยู่ในที่ประชุมด้วย ซึ่งต่อมาภายหลังจากผู้ฟ้องคดีโต้แย้งแล้ว นายกสิณธุ์ซึ่งมีอำนาจอนุมัติจัดซื้อจัดจ้าง ได้อนุมัติการเบิกจ่ายเงินและเห็นชอบตามที่ประชุม แต่ก็ไม่ได้โต้แย้งนายกสิณธุ์ก็เป็นการเพียงพอและขัดแย้งที่ถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้ง และนายกสิณธุ์ ผู้บังคับบัญชาได้ยืนยันตามคำสั่งเดิมแล้ว แม้จะไม่ได้โต้แย้งเป็นหนังสือก็ตาม เพราะผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งนายกสิณธุ์ต่อหน้าเพียงสองคนโดยไม่มีพยาน การที่นายกสิณธุ์ยืนยันว่าโครงการต้องดำเนินการต่อไป ก็เป็นเพียงยืนยันคำสั่งเดิมในเรื่องการดำเนินโครงการแล้ว ไม่ใช่นายกสิณธุ์จะต้องยืนยันเป็นหนังสืออีก เพราะเป็นการประชุมกัน จึงมีการโต้แย้งยืนยันเป็นวาจาในที่ประชุม และในวันที่ประชุมขณะนั้นยังไม่ถึงวันที่อบรมและวันที่ไปศึกษาดูงานตามโครงการ จึงยังไม่ทราบว่ามีเมื่อถึงวันที่ ๓-๘ พฤษภาคม ๒๕๕๕ แล้ว จะมีความเห็นของผู้บังคับบัญชาหรือผู้บริหารเปลี่ยนแปลงอีกหรือไม่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกเงิน เลขที่คลังรับ ๓๕๘/๒๕๕๕, ๓๕๙/๒๕๕๕, ๓๖๑/๒๕๕๕, ๓๖๒/๒๕๕๕ รวมเป็นเงิน ๔๘,๕๐๐ บาท เป็นเงินที่นายกสิณธุ์ยืมไปแล้ว และนำเอกสารมาหักล้าง ผู้ฟ้องคดีตรวจดูเพียงว่ามีเอกสารแนบฎีกาครบถ้วน แต่เป็นเอกสารของบ้านสวนเชิงดอยรีนั้น เพราะได้มีการประชุมในการประชุมสภาประจำเดือนแล้ว ที่ประชุม

/เห็นชอบให้...

เห็นชอบให้นำเงินค่าอบรมมาใช้สมทบในการไปทัศนศึกษาดูงานซึ่งทุกคนทราบดี การที่จะเป็นเอกสารเท็จหรือไม่นั้น นายกสินธุ์เป็นผู้รับผิดชอบโครงการ เป็นผู้ยืมเงิน มีหน้าที่ต้องรวบรวมเอกสารนำมาหักล้างเงินที่ตนเองยืมไปก่อนแล้ว ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อตามสายงาน ซึ่งก็ต้องผ่านนายกสินธุ์อีกครั้งในฐานะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และนายกสินธุ์ที่เป็นผู้เสนอประธานกรรมการบริหารผู้มีอำนาจอนุมัติ โดยนายวัชระเป็นผู้อนุมัติ การมีลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดีหรือไม่ นั้น ไม่มีผลในการอนุมัติของประธานกรรมการบริหาร เพราะต้องผ่านปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้บังคับบัญชาระดับเหนือขึ้นไป ซึ่งนายกสินธุ์ต้องลงชื่อในฐานะหัวหน้าหน่วยงานผู้เบิกจ่าย ลงชื่อในฐานะผู้รับรองเอกสารเบิกจ่าย ลงชื่อในฐานะผู้ยืมเงินผู้ล้างเงินยืม และลงชื่อในฐานะปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้กระทำการโดยทุจริตไม่ได้แสวงหาประโยชน์โดยมิชอบสำหรับตนเองและผู้อื่นแต่อย่างใด เงินเบี้ยเลี้ยงไปราชการครั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้เบิกไปใช้ส่วนตัว แต่ได้ร่วมสมทบในการไปทัศนศึกษาดูงานตามโครงการด้วย และหน่วยงานเป็นผู้ได้ประโยชน์ทั้งสิ้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาเพียงเหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้แย้งด้วยวาจา จึงไม่อาจฟันความรับผิดชอบและเป็นความผิดวินัยร้ายแรง นั้น ผู้ฟ้องคดีจึงไม่เห็นด้วย ในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ซึ่งพิจารณาและมีความเห็นว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้อ้างพยานบุคคลและส่งเอกสารหลักฐานประกอบการชี้แจงข้อกล่าวหาและจากการนำสืบพยานหลักฐานในชั้นชี้แจงแก่ข้อกล่าวหา พยานบุคคลให้ถ้อยคำสอดคล้องรับฟังได้ว่า งบประมาณที่ตั้งไว้ในโครงการไม่เพียงพอจึงให้นำเงินในส่วนของการอบรมไปใช้ในการศึกษางาน เนื่องจากมีกรณีที่นายกสินธุ์ ได้รับมอบหมายให้ไปติดต่อสถานที่ศึกษาดูงาน และการจัดซื้อตุ้มไม้ เป็นของที่ระลึกมอบให้สถานที่ศึกษาดูงานจึงมีค่าใช้จ่ายในกรณีดังกล่าว และยังมีค่าใช้จ่ายอื่นนอกเหนือจากรายการที่ระบุในโครงการ ซึ่งสอดคล้องกับคำชี้แจงข้อกล่าวหา และไม่ปรากฏว่านายกสินธุ์ได้เบิกจ่ายเงินในการเดินทางไปปฏิบัติราชการต่างจังหวัด นอกจากนี้ ในชั้นการให้ถ้อยคำของผู้ถูกกล่าวหาต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินก็รับว่าไม่มีการอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ท ซึ่งแสดงให้เห็นว่าไม่มีเจตนาปกปิดในเรื่องนี้ และมีการคืนเงินในส่วนของการอบรมแก่ราชการแล้ว ภายหลังจากการสอบหาผู้รับผิดชอบทางละเมิด จึงฟังว่าเงินค่าใช้จ่ายในส่วนของการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ทตามรายงานในฎีกา เชื่อว่านำไปใช้จ่ายในการศึกษาดูงานด้วย โดยไม่ได้นำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การจัดทำเอกสารตามฎีกาดังกล่าว เพื่อนำไปใช้ให้โครงการดำเนินต่อไปจนเสร็จสิ้น และเป็นไปตามความประสงค์ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ที่ต้องการให้มีการศึกษาดูงานต่อไป และเป็นการแก้ปัญหาทางงบประมาณไม่เพียงพอข้างต้น ซึ่งฟังได้ว่ามีการมอบหมายให้นายกสินธุ์ดำเนินการ แต่ไม่ได้แนะนำให้ใช้วิธีการจัดทำเอกสารเท็จ การจัดทำเอกสารเท็จเชื่อว่าเกิดจากนายกสินธุ์เท่านั้น และเมื่อเงินที่ได้นำไปใช้ในการศึกษาดูงาน จึงยังไม่ก่อให้เกิดความเสียหาย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงต่อทางราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่มีเจตนากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ในทางอาญา และวินัย ซึ่งกรรมการไต่สวนมีความเห็นว่า นายกสินธุ์ นายวัชระ นางแสงจันทร์ และผู้ฟ้องคดี มีมูลความผิดในเรื่องเอกสารเท็จ มีมูลความผิดไม่ร้ายแรง ไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล โดยไม่เกิดความเสียหายต่อทางราชการ ตามข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ ในมูลความผิดอาญา พฤติการณ์ของนายกสินธุ์ นายวัชระ นางแสงจันทร์ และผู้ฟ้องคดีได้กระทำเพื่อประโยชน์ของทางราชการ มิได้กระทำโดยมีเจตนาเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น และไม่มีพฤติการณ์เบียดบังเงินไปเป็นของตนเองหรือผู้อื่น จึงไม่มีมูลความผิดอาญาฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต ตามมาตรา ๑๕๗ และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่จัดการหรือรักษาทรัพย์ใด เบียดบังทรัพย์นั้นเป็นของตนเองหรือเป็นของผู้อื่นโดยทุจริต หรือโดยทุจริตยอมให้ผู้อื่นเอาทรัพย์นั้นเสีย ตามมาตรา ๑๔๗ ซึ่งในการชี้มูลความผิดทางวินัยของผู้ฟ้องคดีนั้น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ ไม่ได้ชี้มูลทุจริต ไม่ได้ชี้มูลวินัยร้ายแรงต่อผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และในรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง คณะกรรมการ ป.ป.ช. ก็ชี้มูลเพียงความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเท่านั้น และตามมติที่ประชุม ก.อบต. จังหวัดลำพูน ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่เคยมีมติลงโทษวินัยอย่างไม่ร้ายแรงแก่นายกสินธุ์ เจ้าของโครงการผู้ยืมเงินในโครงการ ผู้จัดทำเอกสารประกอบฎีกาหักล้างเงินยืม ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่มี ความผิด จึงไม่มีการลงโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และหน่วยงานก็ไม่ได้ชี้มูลทางละเมิดให้ผู้ฟ้องคดีให้ชดใช้เงินแต่อย่างใด ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาลดหย่อนโทษหรือลงโทษในสถานเบาแก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย และไม่เคยได้รับโทษทางวินัยมาก่อน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และพิพากษาตามคำขอท้ายคำฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ทำคำแก้อุทธรณ์

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ในการพิจารณาโทษของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดี มีความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการและฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

/ตามข้อ ๓...

ตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ ซึ่งใช้บังคับในขณะนั้น ในการพิจารณาสถานโทษที่จะลง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้นำมติคณะรัฐมนตรีซึ่งแจ้งตามหนังสือ สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๖ ความว่า คณะรัฐมนตรีได้ลงมติ เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ อนุมัติตามที่สำนักงาน ก.พ. เสนอดังนี้ ข้อ ๒.๒ การลงโทษ ผู้กระทำผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ หรือละทิ้งหน้าที่ราชการ ตามข้อ ๒.๑ เป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งควรลงโทษเป็นไล่ออกจากราชการ การนำเงินที่ทุจริตไปแล้วมาคืน หรือมี เหตุอื่นอันควรปรานีอื่นใด ไม่เป็นเหตุลดหย่อนเป็นปลดออกจากราชการ การที่จะนำ มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวประกอบการพิจารณาโทษพนักงานส่วนท้องถิ่นนั้น ได้มีแนวทาง ในการปฏิบัติตามหนังสือสำนักงาน ก.จ. , ก.ท. , ก.อบต. เรื่อง การกำหนดมาตรฐานทั่วไปเรื่อง มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือน และการนำแนวทาง การดำเนินการทางวินัยที่ ก.พ. ได้เคยสั่งการมาใช้กับข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๔๕ ซึ่งข้อ ๒ ของหนังสือฉบับนี้วางแนวทางการปฏิบัติไว้ว่า ให้นำข้อหาหรือ ของ ก.พ. เกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการพลเรือนซึ่งมีอยู่แล้วและจะมีขึ้น ในภายหน้าเป็นแนวทางในการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น การนำมติคณะรัฐมนตรีมาประกอบการพิจารณาโทษผู้กระทำความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ กับผู้ฟ้องคดีก็ไม่ใช้การนำมติคณะรัฐมนตรีมาบังคับใช้ย้อนหลังในทางที่ไม่เป็นคุณกับผู้ฟ้องคดี เพราะมติคณะรัฐมนตรีนั้นไม่ใช่กฎหมายที่จะห้ามนำมาใช้บังคับย้อนไปในทางที่ไม่เป็นคุณ อีกทั้ง การนำมติคณะรัฐมนตรีมาประกอบการพิจารณาโทษนั้น ต้องพิจารณาขณะที่ จะลงโทษ จึงไม่ใช่เป็นการนำมาใช้ย้อนหลังอย่างที่คุณฟ้องคดีกล่าวอ้าง นอกจากนี้ โทษที่ลง ก็ยังอยู่ในระดับของโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออก ส่วนการดำเนินการ ทหารหรือไปยังผู้เกี่ยวข้องหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ก็เป็นเพียงการสืบหาข้อมูลเพื่อประกอบการ พิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เท่านั้น เมื่อเห็นว่ามีข้อเท็จจริงเพียงพอที่จะพิจารณาได้ ก็ไม่จำเป็นต้องรอผลการตอบข้อหาหรือเหล่านั้น การลงโทษผู้ฟ้องคดีจึงเป็นไปโดยชอบแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ชี้มูลมาแล้ว โดยไม่อาจกลับไปพิจารณาข้อเท็จจริงได้อีก การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการจึงเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว การพิจารณาโทษแก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเรื่องระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เท่านั้น แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะทำหน้าที่ประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ก็ตาม แต่เป็นการพิจารณาในรูปแบบคณะบุคคล

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ใช่เจ้าหน้าที่ที่ใช้อำนาจทางปกครอง การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ยกฟ้องจึงชอบแล้ว ขอศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือและไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

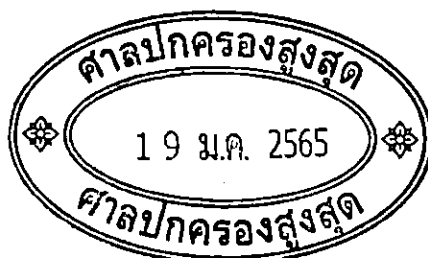
ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีรับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบล ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ มูลกรณีเรื่องนี้สืบเนื่องมาจากได้มีผู้ร้องเรียนต่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ กล่าวหาว่า นายกสินธุ์ สายเกษม ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ และนายวัชร นันตา ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ร่วมกันทุจริตเงินของทางราชการ เบิกเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมโดยไม่มีการฝึกอบรมจริง แต่มีการไปศึกษาดูงานแทนการฝึกอบรม สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคฯ ได้เข้าตรวจสอบแล้วสรุปผลว่ามีกรกระทำคามผิดเบิกเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมโดยไม่มีการอบรมจริง แต่มีการไปศึกษาดูงาน จึงมีความเห็นเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๔๖ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ดำเนินคดีอาญา และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดกับผู้ที่เกี่ยวข้อง จากนั้นสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ และสถานีตำรวจภูธรเมืองลำพูนซึ่งได้รับคำร้องทุกข์จากองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (คณะกรรมการ ป.ป.ช.) เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ และวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามลำดับ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเรื่องดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยต่อคณะอนุกรรมการไต่สวน รวมทั้งได้รับแจ้งข้อกล่าวหาและได้ชี้แจงข้อกล่าวหาแล้ว ต่อมา คณะกรรมการ ป.ป.ช. พิจารณาการไต่สวนแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี นางแสงจันทร์ บำรุงกาญจน์ และสิบบอก วันชัย กระจะโสภณ มีส่วนร่วมหรือเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำคามผิด จึงมีมติมอบหมายให้คณะอนุกรรมการไต่สวนดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไป คณะอนุกรรมการไต่สวนได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ลงลายมือชื่อตรวจฎีกาและเอกสารสำคัญที่นายกสินธุ์เป็นผู้จัดทำขึ้น จนกระทั่งมีการเบิกจ่ายและหักกลบเงินยืมทรองราชการโดยไม่มีค่าใช้จ่ายตามเอกสารหลักฐานดังกล่าวจริง ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการนั้น

/มีมูลความผิด...

มีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบาย ของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และ เงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๕๕ และมีมูลเป็นความผิดอาญา ฐานเป็นเจ้าพนักงานปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้น การปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริต และฐานเป็นเจ้าพนักงานมีหน้าที่ทำเอกสาร รับเอกสาร หรือรอกข้อความ ลงในเอกสาร กระทำการรับรองเป็นหลักฐานว่าตนได้กระทำการอย่างใดขึ้น หรือว่าการอย่างใด ได้กระทำต่อหน้าตนอันเป็นความเท็จ และรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้น มุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จ ตามมาตรา ๑๕๗ และมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่ความผิดตามมาตรา ๑๖๒ (๑) และ (๔) ขาดอายุความแล้ว สิทธิในการนำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไป จึงให้ยุติการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีในความผิด ฐานนี้ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐาน ความผิดดังกล่าวที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงานการไต่สวนแล้ว ได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงส่งเรื่องดังกล่าวให้คณะกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการ พนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูนพิจารณาทำความเข้าใจ คณะอนุกรรมการดังกล่าวได้พิจารณา แล้วเห็นว่าการลงโทษปลดออกเหมาะสมแล้วผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ จึงมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งมติดังกล่าวกลับไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งลงโทษต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือจังหวัดลำพูน ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๕๖ แจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์เมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๖ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น เพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอน คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษา ศาลปกครองชั้นต้นต่อศาลปกครองสูงสุด

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง
ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดี
ออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖
ที่ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นที่ต้องพิจารณาในเบื้องต้นว่า
การกระทำของผู้ฟ้องคดีในการลงลายมือชื่อตรวจฎีกาและเอกสารสำคัญที่นายกสินธุ์ สายเกษม
เป็นผู้จัดทำขึ้น จนกระทั่งมีการเบิกจ่ายและหักกลบเงินยืมทดรองราชการโครงการฝึกอบรม
และดูงานของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้าง
ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๔๕ ขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ เป็นการกระทำผิด
ทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน
และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจ
หน้าที่ดังต่อไปนี้ (๓) ใต้สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐรั่วรอยผิดปกติ กระทำความผิดฐาน
ทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่
ในการยุติธรรม ... มาตรา ๘๘ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้รับคำกล่าวหาเจ้าหน้าที่
ของรัฐตามมาตรา ๘๔ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำความผิดฐานทุจริตต่อ
หน้าที่ กระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่
ในการยุติธรรม ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามหมวด ๔ การใต้สวนข้อเท็จจริง
มาตรา ๙๑ บัญญัติว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ใต้สวนข้อเท็จจริงแล้วมีมติว่าข้อกล่าวหาใด
ไม่มีมูลให้ข้อกล่าวหาเป็นอันตกไป ข้อกล่าวหาใดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่า
มีมูลความผิดให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (๑) ถ้ามีมูลความผิดทางวินัย ให้ดำเนินการตามมาตรา ๙๒ ...
มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช.
ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย
ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือ
ผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณา
โทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช.
เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบ
หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้นๆ แล้วแต่กรณี พระราชบัญญัติ
ระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การออกคำสั่ง

/เกี่ยวกับ...

เกี่ยวกับการบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ การเลื่อนขั้นเงินเดือน การสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ หรือการอื่นใดที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ให้เป็นอำนาจของนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด แต่สำหรับการออกคำสั่งแต่งตั้ง และการให้ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ้นจากตำแหน่ง ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดก่อน

วรรคสอง บัญญัติว่า อำนาจในการดำเนินการเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลตามวรรคหนึ่ง นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดอาจมอบหมายให้ผู้บังคับบัญชาข้าราชการในตำแหน่งใดขององค์การบริหารส่วนจังหวัดแห่งนั้น เป็นผู้ใช้อำนาจแทนนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนด

มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เทศบาลที่อยู่ในเขตจังหวัดหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการพนักงานเทศบาลร่วมกันคณะหนึ่งทำหน้าที่บริหารงานบุคคลสำหรับเทศบาลทุกแห่งที่อยู่ในเขตจังหวัดนั้น ประกอบด้วย... วรรคหก บัญญัติว่า ให้นำความในมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ และ มาตรา ๑๕ มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการพนักงานเทศบาลด้วยโดยอนุโลม ทั้งนี้ โดยให้การใช้อำนาจหน้าที่ตามบทบัญญัติดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล คณะกรรมการพนักงานเทศบาล หรือนายกเทศมนตรี แล้วแต่กรณี

ประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม วรรคสาม กำหนดว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๖ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า พนักงานเทศบาลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาลโดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ วรรคสอง กำหนดว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๗๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ภายใต้บังคับวรรคสอง พนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกเทศมนตรีสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาตโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนที่แต่งตั้งตามข้อ ๒๓ วรรคสี่ หรือนายกเทศมนตรี แล้วแต่กรณี เห็นว่าพนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำความผิดวินัย

/อย่างร้ายแรง...

อย่างร้ายแรงสมควรลงโทษปลดออก หรือไล่ออก นายกเทศมนตรีส่งเรื่องให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลที่ผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วให้คณะกรรมการพนักงานเทศบาลดังกล่าวส่งเรื่องให้คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการเพื่อพิจารณาทำความเห็น และเมื่อคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการมีความเห็นเป็นประการใด ให้เสนอเรื่องพร้อมความเห็นไปยังคณะกรรมการพนักงานเทศบาลเพื่อพิจารณา และเมื่อคณะกรรมการพนักงานเทศบาลมีมติเป็นประการใด ให้นายกเทศมนตรีสั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ดังนี้ การพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ จะต้องพิจารณาจากองค์ประกอบในการกระทำผิด ๓ ประการ คือ ประการแรก ผู้กระทำมีหน้าที่ราชการที่จะต้องปฏิบัติ ประการที่สอง ผู้กระทำได้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ และประการที่สาม ผู้กระทำมีเจตนากระทำการหรือละเว้นกระทำการในหน้าที่เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ นอกจากนั้น ยังต้องพิจารณาถึงเจตนาของผู้ฟ้องคดีว่า มีเจตนากระทำการเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่นหรือไม่

คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีรับราชการในตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ จังหวัดลำพูน ในปี พ.ศ. ๒๕๔๕ องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ได้ประชุมและมีมติจัดโครงการฝึกอบรมสัมมนา และศึกษาดูงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยจะมีการจัดอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยรีสอร์ท ในวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕ และวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ แต่ไม่ได้มีการจัดอบรม ณ สถานที่และเวลาดังกล่าว และมีการเดินทางไปศึกษาดูงานแทนในวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ ถึงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๕ โดยมีผู้ฟ้องคดีร่วมเดินทางไปด้วย จากกรณีดังกล่าวจึงมีผู้ร้องเรียนไปยังสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ เข้าตรวจสอบสรุปผลว่า มีการกระทำความผิดเบิกเงินค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมโดยไม่มีการอบรมจริง แต่มีการไปศึกษาดูงาน จึงมีความเห็นให้องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ดำเนินคดีอาญาและแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดกับผู้ที่เกี่ยวข้อง จากนั้น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ และสถานีตำรวจภูธรเมืองลำพูนซึ่งได้รับคำร้องทุกข์จากองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ได้มีหนังสือร้องเรียนต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ คณะกรรมการ ป.ป.ช.) เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๘ และวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ตามลำดับ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะอนุกรรมการไต่สวนเรื่องดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งข้อกล่าวหาและชี้แจงข้อกล่าวหาและได้ให้ถ้อยคำต่อคณะอนุกรรมการไต่สวนแล้ว คณะอนุกรรมการไต่สวนมีมติว่า

/การกระทำ...

การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ลงลายมือชื่อตรวจฎีกาและเอกสารสำคัญที่นายกสิษฐ์ สายเกษม เป็นผู้จัดทำขึ้นจนกระทั่งมีการเบิกจ่ายและหักกลบเงินยืมทรอกราชการโดยไม่มีค่าใช้จ่าย ตามเอกสารหลักฐานดังกล่าวจริง ซึ่งไม่เป็นไปตามระเบียบของทางราชการนั้น มีมูลเป็น ความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจ ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม และข้อ ๖ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๘ มกราคม ๒๕๔๕ และมีมูลเป็นความผิดอาญา สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าวที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูล ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ พร้อมสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริง จากรายงาน การตรวจสอบสืบสวนของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินภูมิภาคที่ ๘ ประกอบรายงาน การไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำในทำนองเดียวกันว่า การเบิกจ่ายเงินค่าใช้จ่ายในโครงการฝึกอบรมสัมมนาและศึกษาดูงานของสมาชิกองค์การบริหาร ส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นายกสิษฐ์ สายเกษม ซึ่งเป็นปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้เป็นผู้จัดทำเอกสาร และนำใบเสร็จรับเงินส่งให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อหักล้างเงินยืมทรอกราชการ ซึ่งการจัดอบรมสัมมนา และศึกษาดูงานดังกล่าว องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้มีเงินงบประมาณไม่เพียงพอต่อ การจัดอบรมทั้งหมด ฝ่ายบริหารและสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ได้มีการประชุม ปรีक्षाแล้วมีมติให้นำเงินในส่วนของการฝึกอบรมและสัมมนาที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ท ไปใช้ในการศึกษาดูงานแทน โดยนายกสิษฐ์ สายเกษม เสนอให้ดำเนินการฝึกอบรมบรรณโดยสาร ในระหว่างเดินทางแทน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทำการหักล้างด้วยวาจาในขณะนั้นว่าอาจเป็นการไม่ปฏิบัติ ตามระเบียบของทางราชการที่กฎหมายกำหนด แต่นายกสิษฐ์ สายเกษม ยืนยันว่ามีความจำเป็น ต้องดำเนินการ เพราะเป็นมติของที่ประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ และ นายกสิษฐ์ สายเกษมจะเป็นผู้ดำเนินการทุกอย่างโดยได้จัดทำเอกสารและนำใบเสร็จรับเงิน ของบ้านสวนเชิงดอยริสอร์ทมาส่งให้ผู้ฟ้องคดีเพื่อประกอบการเบิกจ่ายเงิน ผู้ฟ้องคดีจึงได้ ลงลายมือชื่อเบิกจ่ายเงินตามโครงการดังกล่าว โดยนำเอกสารและใบเสร็จรับเงินที่นายกสิษฐ์ สายเกษม นำมาให้เป็นหลักฐานประกอบการดำเนินการหักล้างเงินยืมทรอกราชการตามโครงการ โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่สามารถปฏิเสธการลงลายมือชื่อในเอกสารสำคัญการเบิกจ่าย เพราะเกรงว่า

/โครงการ...

โครงการดังกล่าวจะไม่สามารถดำเนินต่อไปได้ และจะสร้างความไม่พอใจให้แก่ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะรู้ว่ามิสิทธิทำหนังสือโต้แย้งคัดค้านคำสั่งของผู้บังคับบัญชาได้ หากเห็นว่าคำสั่งของผู้บังคับบัญชาไม่เป็นไปตามระเบียบและกฎหมายในกรณีที่ไม่เห็นด้วย แต่ในทางปฏิบัติ หากทำเช่นนั้นจะสร้างความไม่พอใจแก่ผู้บริหารและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ซึ่งจะส่งผลต่อการทำงานร่วมกันในอนาคต และขณะนั้นผู้ฟ้องคดียังขาดประสบการณ์จึงทำให้ตัดสินใจผิดพลาดจนอาจเกิดความบกพร่องได้ ประกอบกับการดำเนินโครงการดังกล่าวเป็นโครงการเร่งด่วน ทำให้ไม่มีโอกาสศึกษาระเบียบที่เกี่ยวข้องอย่างรอบคอบและถี่ถ้วน และเงินทั้งหมดที่เบิกจ่าย ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เป็นผู้นำจ่ายให้แก่บุคคลที่มีชื่อเป็นผู้รับเงิน เพียงแต่ได้ลงลายมือชื่อในการอนุมัติเงินเพื่อเบิกจ่ายเท่านั้น โดยไม่ได้นำเงินดังกล่าวไปใช้จ่ายส่วนตัวแต่อย่างใด ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกเงิน ตามฎีกาเบิกเงิน เลขที่คลังรับ ๓๕๘/๒๕๔๕, ๓๕๙/๒๕๔๕, ๓๖๑/๒๕๔๕ และ ๓๖๒/๒๕๔๕ ตามลำดับ รวมเป็นเงิน ๔๔,๖๐๐ บาท เพื่อหักล้างเงินยืมทรองราชการในส่วนของการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ทที่เป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินโครงการฝึกอบรมสัมมนาและศึกษาดูงานของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ผู้ฟ้องคดีทราบว่าไม่ได้มีการจัดฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ท การที่ผู้ฟ้องคดีลงลายมือชื่อในฎีกาเบิกเงินทั้งที่ทราบว่าไม่มีรายการค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมดังกล่าว เอกสารหลักฐานใบเสร็จรับเงินค่าใช้จ่ายค่าจ้างเหมาจัดทำป้าย จัดดอกไม้ พร้อมตกแต่งสถานที่ฝึกอบรมเป็นเงิน ๒,๑๐๐ บาท ค่าวัสดุเครื่องเขียนและอุปกรณ์ฝึกอบรมเป็นเงิน ๒,๕๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท และค่าอาหารสำหรับผู้เข้ารับการฝึกอบรมเป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท โดยมีส่วนที่เพิ่มเติมคือค่าตอบแทนวิทยากรเป็นเงิน ๓,๕๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๔๘,๕๐๐ บาท ฎีกาเบิกเงินดังกล่าวจึงเป็นเอกสารเท็จ เนื่องจากไม่มีการจัดฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ทจริง เข้าข่ายเป็นการจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จที่อาจเป็นการกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาจากถ้อยคำพยานทั้งหมดแล้วจะเห็นว่า กรณีที่เกิดขึ้นมีมูลเหตุมาจากค่าใช้จ่ายที่ประมาณการไว้สำหรับการเดินทางไปดูงาน ณ สถานที่ต่างๆ ตามกำหนดการ รวมไปถึงค่าของที่ระลึกที่นำไปมอบให้แก่ผู้แทนของแต่ละสถานที่ที่ไปดูงานไม่เพียงพอ ซึ่งได้มีการรายงานให้ที่ประชุมนอกรอบของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ทราบ และที่ประชุมสมาชิกสภาฯ เห็นว่าไม่ควรยกเลิกโครงการและเห็นชอบให้นำเงินงบประมาณในส่วนของการจัดฝึกอบรมไปสมทบ อันถือได้ว่าเป็นการไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน

/และการตรวจเงิน...

และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีการปรับเปลี่ยนในส่วนของการฝึกอบรมเป็นการบรรยายบนรถขณะเดินทางแทน ซึ่งยังคงเป็นไปตามวิธีดำเนินการและวัตถุประสงค์ในการดำเนินโครงการที่ต้องการให้สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้มีความรู้และทักษะความชำนาญในการปฏิบัติงาน ทั้งยังฟังไม่ได้โดยชัดแจ้งว่า มีบุคคลใดที่เกี่ยวข้องตามกฎหมายเบิกเงินงบประมาณรายจ่ายในส่วนที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ทข้างต้นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เนื่องจากเงินในส่วนที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมที่บ้านสวนเชิงดอยริสอร์ทดังกล่าวได้นำไปสมทบเป็นค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปดูงาน ณ สถานที่ต่างๆ ทั้งหมด อีกทั้งตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ ที่ ๓๕๙/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๔๙ ที่สั่งให้เรียกเงินคืนกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดกฎหมายและปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของทางราชการเป็นเหตุให้องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้ได้รับความเสียหายก็ไม่ปรากฏชื่อผู้ฟ้องคดีให้คดีใช้เงินแก่องค์การบริหารส่วนตำบลมะเขือแจ้แต่อย่างใด ดังนั้นเมื่อพิจารณาพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีที่ เป็นผู้ตรวจฎีกา และเป็นผู้อนุมัติรายการการขอซื้อข้อม้างในเอกสารประกอบฎีกาดังกล่าวแม้จะฟังได้ว่าเป็นการกระทำที่เข้าข่ายการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบก็ตาม แต่เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงโดยชัดแจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำให้โดยมีเจตนาเพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นแต่เพียงการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ เท่านั้น ทั้งยังมีการคืนเงินในส่วนของการจัดฝึกอบรมให้แก่ทางราชการแล้วภายหลังจากการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดกรณีดังกล่าว การกระทำของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ครบองค์ประกอบความผิดวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวนการลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔

ส่วนความผิดทางวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง นั้น เห็นว่า แม้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นกฎหมายที่บัญญัติให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ได้สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่น

/ซึ่งมิใช่...

ซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่ง ตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมหรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับ ผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือที่กระทำความผิดในลักษณะที่ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา อันเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้มีอำนาจไต่สวนความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่รวมถึงความผิดที่เกี่ยวข้องกันด้วยก็ตาม แต่ความผิดที่เกี่ยวข้องกันดังกล่าว ย่อมต้องปรากฏว่า การกระทำตามที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิด ฐานทุจริตต่อหน้าที่ที่ถือเป็นมูลความผิดทางวินัย จึงจะสามารถดำเนินการในความผิดอื่น ที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ในคราวเดียวกันได้ เมื่อได้วินิจฉัย มาข้างต้นแล้วว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดียังไม่อาจฟังได้ว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล จังหวัดลำพูน เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออก จากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ คณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่มีอำนาจในการชี้มูลความผิดว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีข้างต้นเป็นความผิดทางวินัย ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ วรรคหนึ่ง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูนฉบับเดียวกัน ที่จะมีผลผูกพัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาผู้ฟ้องคดี และให้ถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริง และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. มาลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว ได้โดยตรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีในกรณี ที่กล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรงเสียก่อนที่จะมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. ส่งเรื่องให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ในฐานความผิดดังกล่าว ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย การป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณารายงาน การไต่สวนแล้วได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงส่งเรื่องดังกล่าวให้คณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัย และการให้ออกจากราชการ พนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูนพิจารณาความเห็น คณะอนุกรรมการ

/ดังกล่าว...

ดังกล่าวได้พิจารณาแล้วเห็นว่าการลงโทษปลดออกเหมาะสมแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ประชุมเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๖ จึงมีมติไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แจ้งมติดังกล่าวกลับไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ โดยไม่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงแต่อย่างใด คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามฐานความผิดดังกล่าวจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย อย่างไรก็ตาม เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีพฤติการณ์กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ เป็นแต่เพียงการไม่ปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ เท่านั้น การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหนังสือส่งรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงพร้อมเอกสารประกอบเพื่อให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง จึงถือได้ว่าเป็นกรณีที่มีการกล่าวหาต่อผู้บังคับบัญชาโดยมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพนักงานเทศบาลได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ต้องดำเนินการทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีในฐานความผิดดังกล่าว โดยปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยพนักงานเทศบาลที่กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาลจังหวัดลำพูน เรื่องหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๔๔ ต่อไป การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการฐานทุจริตต่อหน้าที่ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล เป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามการชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ช. จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้พิจารณาแล้ว มีมติในการประชุมเมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ให้อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการดำเนินการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายเดียวกัน อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้เพิกถอนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๒๙/๒๕๕๖ ลงวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๖ ที่ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๖ ที่ยกอุทธรณ์

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดี โดยให้มีผลย้อนหลังนับแต่วันที่มีคำสั่งและมติดังกล่าว โดยมีข้อสังเกตเกี่ยวกับแนวทางหรือวิธีการดำเนินการให้เป็นไปตามคำพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คืนสิทธิประโยชน์ที่ผู้ฟ้องคดีควรได้รับตามกฎหมายต่อไป ทั้งนี้ ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันที่ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษา

นายอนุสรณ์ ธีระภัทรานันท์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชัย วัฒนการุณ
ประธานแผนกคดีวินัยการคลังและการงบประมาณ
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายฤทัย หงส์สิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นางศิริวรรณ จุลโพธิ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายไชยเดช ตันติเวสส
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายเชียวชาญ สุขช่วย

